

Τι κρύβει η σιωπή ?

Κώστας Γιαννάκας

Γ.Γ. Της Ε.Ι.Ν.Α., Μέλος Γ.Σ. Της Ο.Ε.Ν.Γ.Ε.

Πολλοί είναι οι φίλοι που ρωτούν γιατί τον τελευταίο καιρό η ιστοσελίδα της Ε.Ι.Ν.Α. εμφανίζει μια έλλειψη ανανέωσης. Η απάντηση είναι εύκολη και θα μπορούσε να εκφραστεί και μονολεκτικά. Αγανάκτηση, απογοήτευση, αηδία, είναι κάποιες από τις πιθανές απαντήσεις στο ερώτημα αυτό ενώ φυσικά από μια λίστα πολλαπλών απαντήσεων δεν μπορεί να απουσιάζει και η επιλογή ... “Όλα τα παραπάνω”.

Δυστυχώς αυτή είναι η απλή αλήθεια φίλτατοι. Δυσκολεύομαι πλέον να αφιερώσω χρόνο και συναίσθημα σε κάτι που δεν φαίνεται να το αξίζει. Η ιστοσελίδα αυτή αποτέλεσε πόλο έλξης και ανταλλαγής απόψεων για κάποιους που είχαν όραμα για αυτό που είναι και για αυτά που αντιπροσωπεύουν στην καθημερινή μας ζωή. Μέσα από τις σελίδες της προσπαθήσαμε να δώσουμε βήμα σε άλλες Ενώσεις να εκφραστούν και να μας ενημερώσουν για τα δικά τους προβλήματα και τις δικές τους μάχες. Σκοπός μας ήταν πάντα ο συντονισμός των όποιων ενεργειών είτε τοπικά είτε πανελλαδικά ώστε το κίνημα των νοσοκομειακών γιατρών να έχει μια δυναμική και μαχητική παρουσία στην υπεράσπιση των αγαθών της δωρεάν δημόσιας υγείας και της περίθαλψης.

Με την κρίση όμως που αντιμετωπίζει η χώρα εμφανίστηκαν πιο έντονα από ποτέ τα προβλήματα που στοιχειώνουν τόσα χρόνια τον χώρο αλλά αντί για την αναμενόμενη αντίδραση παρατηρούμε μια παθητικότητα του ιατρικού σώματος.

Ενδεχομένως το μόνο καλό που έφερε η κρίση στο χώρο της Υγείας είναι ότι καθημερινά αποκαλύπτονται όλο και περισσότεροι αρουραίοι (και άλλα τρωκτικά). Ακούμε και διαβάζουμε καθημερινά για “βιομηχανίες μιζών”, για “πάρτι με προμήθειες” για “γιατρούς φοροφυγάδες” και πολλά αντίστοιχα όπου τα (ασχέτως κυβερνήσεως) “φιλοκυβερνητικά” Μ.Μ.Ε. σπιλώνουν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο το έργο των μισθοσυντήρητων και έντιμων γιατρών ή φροντίζουν να παρεκτρέπεται η εστίαση της κοινής γνώμης από τα ουσιαστικά προβλήματα σε διάφορα άλλα κίτρινα “συμβάντα”.

Από την άλλη όμως απουσιάζει η παρουσία των έντιμων γιατρών από τις επάλξεις και αυτή η μοιρολατρική και μίζερη στάση είναι αυτό που δεν αφήνει πολλά περιθώρια για αντίσταση. Έχω αναφερθεί και παλαιότερα στα [“γκρίζα ανθρωπάκια”](#) που ζουν ανάμεσά μας και η παρούσα κατάσταση απλά επιβεβαιώνει για μία ακόμα φορά ότι υπάρχουν, βολεύονται, επιβιώνουν παρασιτικά και εκφράζουν την ιδιοτέλεια που τα διακρίνει με κάθε ευκαιρία.

Ζούμε σε μια πραγματικότητα όπου καθημερινά καταργούνται συνταγματικά δικαιώματα, όπου κεκτημένα από δεκαετιών εργασιακά δικαιώματα εξαφανίζονται μέρα με τη μέρα, όπου στοιχειώδεις υποχρεώσεις του κράτους όπως η ασφάλιση και η συνταξιοδότηση βάλλονται και κατακρεουργούνται, ζούμε σε μια κοινωνία όπου η δωρεάν δημόσια υγεία και η δωρεάν δημόσια παιδεία αποτελούν πλέον άρθρα ενός Συντάγματος που δεν φαίνεται να έχει καμιά ισχύ αφού “ερμηνεύεται” όπως θέλει η εκάστοτε κυβέρνηση ή αγνοείται όταν αποτελεί εμπόδια στα σχέδια αυτής.

Με τους πιο επιεικείς χαρακτηρισμούς μας κυβερνούν επαγγελματίες κλέφτες. Κλέφτες που καταχράστηκαν την εμπιστοσύνη του λαού, που ξεπούλησαν την ψυχή τους για ιδιοτελείς σκοπούς. Κλέφτες που έχουν το θράσος να δηλώνουν ότι “μαζί τα φάγαμε”! Κλέφτες που στέρησαν τις αξιοπρεπείς συντάξεις από τους δικαιούχους. Κλέφτες που ξεπούλησαν περιουσίες του Δημοσίου και τέλος ... που ξεπούλησαν ακόμα και τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας.

Δυστυχώς όμως οι κλέφτες βρίσκονται και στον δικό μας χώρο, το χώρο της Υγείας. Οι παραοικονομία, τα φακελάκια, οι μίζες από εταιρίες και πολλά άλλα “μέσα” χρησιμοποιούνται ξεδιάντροπα για ιδιοτελείς σκοπούς ενώ η ιατρική δεοντολογία αποτελεί κάτι το γραφικό που ανήκει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Η απληστία και η αλαζονεία δεν έχει τέλος. Τι πιο αισχρό από την εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόνου, της αγωνίας και του τρόμου των ασθενών ; Πόσο πιο χαμηλά μπορεί να πέσει ο “γιατρός” από το να απαιτεί ή να εκβιάζει χρηματισμό προκειμένου να “ασχοληθεί”, να δει ή να χειρουργήσει κάποιο ασθενή; Δεν θα αναφερθώ στον όρκο του Ιπποκράτη γιατί κάτι τέτοιο δεν έχει καμιά σημασία για αυτούς που τον καταπατούν και για τους οποίους δεν αποτελεί παρά κάτι το γραφικό. Θα αναφερθώ όμως στους ακαδημαϊκούς “δασκάλους” και “μέντορες” στην πανεπιστημιακή κοινότητα αλλά και τους γιατρούς του ΕΣΥ που “εξελίσσονται” μέσα από τις γνωστές κλίκες, φατρίες και τους κατάλληλους κύκλους γνωριμιών για να αποκτήσουν κάποιο πολυπόθητο τίτλο τον οποίο φροντίζουν να εξαργυρώσουν με κάθε ευκαιρία. Όσο πιο αναβαθμισμένος ο τίτλος τόσο μεγαλύτερη και η αγοραστική του δύναμη. Επιτρέπει την συμμετοχή σε πιο κερδοφόρα ερευνητικά προγράμματα, την δυνατότητα προμήθειας μεγαλύτερου όγκου και ακριβότερου (βλ. υπερκοστολογημένου) υγειονομικού υλικού για τις “ανάγκες” των κλινικών ή των εργαστηρίων τους. Πάντα βέβαια με την ανάλογη έκφραση των “ευχαριστιών” των εμπλεκόμενων εταιρειών. Είναι γνωστό ακόμα και στους στρουθοκαμήλους ανάμεσά μας ότι η χρήση πανάκριβων εμφυτευμάτων, μοσχευμάτων και άλλων υλικών σε υπερήλικες ασθενείς δεν σχετίζεται με την καλύτερη παροχή περίθαλψης αυτών παρά γίνεται για την ενίσχυση τραπεζικών λογαριασμών.

Την τελευταία δεκαετία έχει αρθεί το πέπλο μυστηρίου που κάλυπτε την βιομηχανικών διαστάσεων παραγωγή ερευνητικών εργασιών και κλινικών μελετών και οι δημοσιευμένες επώνυμες καταγγελίες για απάτες, για μελέτες με προκαθορισμένα (από τις εταιρείες) “συμπεράσματα” ή ακόμα και για μελέτες που πραγματοποιούνται από τις ίδιες τις εταιρείες στις οποίες προστίθενται τα ονόματα επώνυμων επιστημόνων ως “συγγραφείς” έναντι αδράς αποζημίωσης είναι πλέον κοινό μυστικό. Απτόητοι όμως συνεχίζουν οι φιλόδοξοι “επιστήμονες” να παράγουν τεράστιο όγκο εργασιών και δημοσιεύσεων αφού η “αξιοκρατική κρίση” υποψηφίων για εξέλιξη στον χώρο εστιάζει κατά κύριο λόγο στον αριθμό δημοσιεύσεων παρά στην ουσιαστική προσφορά. Έτσι δεν είναι καθόλου σπάνιο να εμφανίζονται βιογραφικά όπου ο ενδιαφερόμενος παρουσιάζει ακόμα και διψήφιο αριθμό “εργασιών” σε μηνιαία βάση. Όσοι έχουν πραγματικά ασχοληθεί με έρευνα και δημοσιεύσεις γνωρίζουν πολύ καλά ότι κάτι τέτοιο είναι πρακτικά ανέφικτο.

Το φεουδαρχικό σύστημα στον χώρο της υγείας είναι ιδιαίτερα ισχυρό και πολύ στέρεα θεμελιωμένο. Οι δε φεουδάρχες συνεπικουρούμενοι από τους αυλικούς τους (λυκοφιλίες προκειμένου να εξασφαλίσουν θέση δελφίνων) προστατεύουν με νύχια και με δόντια το σύστημα αυτό. Έτσι τα χειρουργεία μοιράζονται κατά προτίμηση στους λακέδες οι οποίοι έχουν φυσικά και το προνόμιο να συμπεριλαμβάνονται τα ονόματά τους στις ανακοινώσεις, δημοσιεύσεις και τα ερευνητικά πρωτόκολλα που πραγματοποιούνται στην κλινική ή εργαστήριο. Το τελευταίο αποτελεί μάλιστα και μοχλό πίεσης των όποιων ειδικευομένων ή χαμηλόβαθμων ειδικευμένων γιατρών ώστε να είναι καλοί και υπάκουοι στις προσταγές των φεουδαρχών. Χρησιμοποιείται δε πολύ συχνά σε περιπτώσεις κινητοποιήσεων των γιατρών για να τους αποτρέψουν από συμμετοχή σε αυτές. Εκφράσεις όπως *“όποιος κάνει επίσχεση για 500 ψωροευρώ δεν θα δει διδακτορικό από εμένα”* ή *“όποιος κάνει απεργία θα βλέπει το χειρουργείο με τηλεσκόπιο”* δεν είναι καθόλου ασυνήθιστες. Οι συμμετέχοντες σε κινητοποιήσεις γιατροί *“διαταράσσουν την εύρυθμη λειτουργία της κλινικής”* το οποίο στην ουσία σημαίνει πτώση του τζίρου για το μαγαζάκι του φεουδάρχη!

Όλα όσα αναφέρω είναι πολύ γνωστά σε όλους τους νοσοκομειακούς γιατρούς. Επίσης γνωστό είναι ότι οι αναφορές αυτές της αισχρής συμπεριφοράς ΔΕΝ χαρακτηρίζουν το σύνολο των γιατρών – πανεπιστημιακών και του ΕΣΥ – αλλά κάποια, δυστυχώς μεγάλη, μερίδα του σώματος. Τα θύματα όμως αυτών των συμπεριφορών, της απληστίας και της ιδιοτέλειας είναι πάρα πολλά και έχουν άμεσο αντίκτυπο όχι μόνο στον χώρο της υγείας αλλά και στην κοινωνία ολόκληρη.

Η σπατάλη του δημοσίου χρήματος, η διαφθορά και η παραοικονομία – που συχνά

πηγάξει από το ίδιο το Υπουργείο Υγείας – έχει μεγάλο κόστος και επιβαρύνει οικονομικά τη χώρα ενώ λειτουργεί ως τροχοπέδη για την όποια προσπάθεια εξυγίανσης του συστήματος. Οι συνεχώς εντεινόμενοι έλεγχοι από την ΣΔΟΕ (όπως μας ενημερώνουν τα ΜΜΕ) δεν αρκούν για να πείσουν την κοινωνία ότι η διαφθορά βρίσκεται στο στόχαστρο. Οι συχνές “αποκαλύψεις” για νέα σκάνδαλα δεν κάμπτουν αυτούς που εμπλέκονται αλλά ούτε μειώνουν την δυσπιστία των πολιτών για την αποτελεσματικότητα των ελέγχων. Το κοινό αίσθημα είναι υπέρ της κάθαρσης και ζητάει την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων – άμεσα και χωρίς σκόπιμες χρονοτριβές που καταλήγουν σε παραγραφές.

Έντονα προβλήματα υπάρχουν και στον χώρο του συνδικαλιστικού κινήματος με τον ελεγχόμενο κυβερνητικό συνδικαλισμό να καλείται να δώσει λύση στα προβλήματα των εργαζομένων – σαν να βάζουν το λύκο να φυλάξει τα πρόβατα. Με ξεπούλημα αιτημάτων κάτω από το τραπέζι και με την άμεση ή έμμεση ανάδειξη των συμφερόντων του κεφαλαίου ως πρώτη προτεραιότητα είναι μάταιο να περιμένουμε κάποια θετική εξέλιξη από τους πουλημένους εργατοπατέρες. Στη καλύτερη περίπτωση εξαγγέλλουν κάποια επικοινωνιακή κινητοποίηση όπως μια ολιγόωρη στάση εργασίας ή σε κάποια κρίση “επαναστατική” μια 24ωρη απεργία. Μόνο σε κατώτερα (συνδικαλιστικά) επίπεδα μπορεί να δει κανείς εκφράσεις της αντίθεσης του λαού όπου αγνοώντας τις “γραμμές” οι εργαζόμενοι προχωρούν σε διαδηλώσεις, απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις αλλά και πάλι με μικρότερη από την πρέπουσα συμμετοχή.

Ο συνδικαλισμός στον χώρο της υγείας δεν φαίνεται να μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα κολοσσιαία προβλήματα που συνεχώς διογκώνονται. Η τελευταία αλλαγή στην ηγεσία της ΟΕΝΓΕ ήρθε να ανατρέψει ένα νοσηρό *status quo* που υπήρχε πολλά χρόνια στην ομοσπονδία με τις κυβερνητικές παρατάξεις να εναλλάσσονται της ηγεσίας αλλά η πολιτική να παραμένει σταθερά κυβερνητική ασχέτως κυβερνήσεως. Ωστόσο η συμμετρική διχοτόμηση του σώματος του Γενικού Συμβουλίου της ΟΕΝΓΕ (ΠΑΣΚΙ-ΔΗΚΝΙ και Μέτωπο-ΑΡΣΙ-Νυστέρι) και η μόνιμη στάση της ΔΗΠΑΚ (ΚΚΕ) να παριστάνει τη Βόρεια Κορέα έχουν οδηγήσει την ομοσπονδία σε ένα αδιέξοδο όπου η λήψη οποιασδήποτε απόφασης εξαρτάται από το αν η κάθε πτέρυγα έχει εξασφαλίσει ολομέλεια των κουκιών της. Οι όποιες αποφάσεις λαμβάνονται με διαφορά 1-2 ψήφων (λ.χ. 13-12-3 επί συνόλου 29 μελών) όπου οι 3 ψήφοι είναι της ΔΗΠΑΚ που ψηφίζει πάντα τη δική της πρόταση και μειοψηφεί. Η εμμονή αυτή της ΔΗΠΑΚ έφτασε στο αποκορύφωμα του δογματισμού με την άρνηση τους να ψηφίσουν το **δικό τους** πλαίσιο! Η πρόταση αυτή τους τέθηκε από την αριστερή πτέρυγα δεχόμενοι να ψηφίσουν το πλαίσιο της ΔΗΠΑΚ με τον όρο να αφαιρεθεί από το κείμενο κάποια υβριστική αναφορά (**δείτε εδώ**).

Έτσι χάθηκε μια μοναδική και ιστορικής σημασίας ευκαιρία για την θεμελίωση μια αποφασιστικής πλειοψηφίας στην ΟΕΝΓΕ που θα απεμπλεκόταν από τα κυβερνητικά φερέφωνα και θα μπορούσε να προχωρήσει δυναμικά και αποφασιστικά στην αντιμετώπιση των προβλημάτων του χώρου.

Ας δούμε όμως και το τι συμβαίνει σε τοπικό επίπεδο στις διάφορες Ενώσεις πανελλαδικά για να έχουμε μια πιο αντικειμενική άποψη για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Σημαντικό πρόβλημα και ισχυρός ανασταλτικός παράγοντας για την όποια συνδικαλιστική δράση είναι η παρουσία μιας ισχυρής 5ης φάλαγγας που δρα ανάμεσά μας και κατέχει σημαντικές θέσεις-κλειδιά στα θεσμικά όργανα των νοσοκομείων. Αναφέρομαι σε υψηλόβαθμους γιατρούς (ΕΣΥ ή πανεπιστημιακούς) που κατέχουν θέσεις σε όργανα όπως το Επιστημονικό Συμβούλιο, Διευθυντές Ιατρικής Υπηρεσίας, μέλη του Συμβουλίου Διοίκησης κτλ. Πολλοί από αυτούς έχουν τα καλά εδραιωμένα “μαγαζάκια” τους και με τους γνωστούς “τρόπους” έχουν λύσει τα προβλήματά τους. Αυτοί οι “συνάδελφοι” δεν έχουν κανένα λόγο (βάσει της ιδιοτελούς νοοτροπίας τους) να λύσουν κανένα πρόβλημα που αφορά του μισθοσυντήρητους γιατρούς και ως υπαρκτό πρόβλημα διακρίνουν μόνο αυτό που ενδέχεται να επηρεάσει την κερδοφορία της επιχείρησής τους. Άλλοι ασχολούνται μόνο με το να είναι αρεστοί και συνεπώς πειθήνια υποχείρια των διοικήσεων και του Υπουργείου προκειμένου να προσκομίζουν ίδια οφέλη. Περιττό αλλά πρέπει να το διευκρινίσω κι εδώ ότι τα παραπάνω δεν αφορούν όλους όσους κατέχουν τέτοιες θέσεις αλλά μόνο κάποια μερίδα και μάλιστα ενδεχομένως μικρή αλλά με την δυνατότητα να δημιουργεί σοβαρά προβλήματα.

Κάτι στο οποίο έχω αναφέρει πολλές φορές είναι η νοοτροπία που χαρακτηρίζει πολλούς

νοσοκομειακούς γιατρούς και που σίγουρα δεν τους τιμά. Οι νεώτεροι γιατροί είναι της γενιάς των χρυσών αγελάδων και έχουν μεγαλώσει χωρίς να έχουν γνωρίσει την ανέχεια και αυτό που αποκαλούμε καθημερινή βιοπάλη. Αυτό φυσικά δεν αποτελεί καταγγελία και μάλιστα θα ήταν ευτύχημα να μπορούσαν να βιώνουν και την σημερινή καθημερινότητα χωρίς κανένα άγχος για τα βασικά. Δυστυχώς η κατάσταση έχει αλλάξει με την υπάρχουσα οικονομική κρίση αλλά φαίνεται ότι αυτό δεν το έχουν αντιληφθεί ακόμα ή τουλάχιστον δεν το έχουν συνειδητοποιήσει σε όλη του την έκταση. Έτσι διακρίνεται μια περίεργη νοοτροπία στους νεώτερους συναδέλφους με εμφανή τα στοιχεία της αδυναμίας τους να συνειδητοποιήσουν την βαρύτητα της κατάστασης. Συνδικαλιστικές προτροπές για μαζικές κινητοποιήσεις αντιμετωπίζονται με περίεργες αντιδράσεις όπως μοιρολατρικές αποδοχές της κατάστασης “και τι να κάνουμε έτσι είναι”, με αβάσιμη αισιοδοξία “τι θα κάνουν.. θα μας πληρώσουν κάποια στιγμή” ή το γελοίο “και η Ένωση (ή η ΟΕΝΓΕ) τι κάνει;”.

Το τελευταίο είναι όντως γελοίο αν αναλογιστεί κανείς ότι **η δύναμη της κάθε Ένωσης ή της κάθε ομοσπονδίας δεν είναι άλλη από την συμμετοχή των μελών της!** Καμιά Ένωση δεν μπορεί να δράσει αποτελεσματικά αν δεν υπάρχει και η απαραίτητη συμμετοχή των άμεσα ενδιαφερομένων – των μελών της δηλαδή. Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο χυδαία όταν γίνεται κάποια γενική συνέλευση - με την συμμετοχή συνήθως των ίδιων πάντα ατόμων – και λαμβάνονται (κυριολεκτικά) **ομόφωνες αποφάσεις** για κάποια μορφή κινητοποίησης. Στην πραγματοποίηση της απόφασης όμως βλέπουμε ένα πολύ μικρό ποσοστό συμμετοχής ενώ απουσιάζει η πλειοψηφία αυτών που είχαν υπερψηφίσει την κινητοποίηση!

Τα ίδια τα άτομα αυτά, που δεν συμμετέχουν στις διεκδικήσεις λ.χ. για δεδουλευμένα εφημεριών, έχουν το θράσος να ρωτούν τα μέλη του Δ.Σ. της Ένωσης το “*πότε θα πληρωθούμε;*”

Αντίστοιχα ανώριμη συμπεριφορά επιδεικνύουν και στο θέμα των ρεπό μετά από ενεργό εφημερία. Αν και είναι πλήρως ενημερωμένοι για το κατοχυρωμένο αυτό εργασιακό δικαίωμα κι αν και η σχετική νομοθεσία είναι αναρτημένη σε ιστοσελίδες κτλ, ωστόσο είναι συχνό φαινόμενο να δεχόμαστε παράπονα ότι “*ο διευθυντής μου δεν μου δίνει ή δεν μου εγκρίνει το ρεπό!*” Σε μια ηλικία -άντα ετών είναι τουλάχιστον γελοίο να μη τολμάει κάποιος να κάνει χρήση του ρεπό μην τυχόν και ενοχληθεί κάποιος φεουδάρχης του οποίου η γνώμη δεν απαιτείται καν! Αν κάποιοι γιατροί αντιμετωπίζουν τέτοιο “*πρόβλημα*” και δεν θέλουν να τα “*χαλάσουν*” με τον ανώτερό τους τότε θαρρώ ότι δεν δικαιούνται το ρεπό! Υπάρχει και το σχετικό ρητό που υποστηρίζει ότι “**όποιος είναι πρόθυμος να θυσιάσει τμήμα της ελευθερίας του για μια αίσθηση ασφάλειας δεν δικαιούται την ελευθερία**” (Benjamin Franklin).

Αναρωτιούνται κάποιοι γιατί υπάρχει μια “σιγή” τον τελευταίο καιρό και γιατί δεν ενημερώνεται όπως πριν η ιστοσελίδα της Ε.Ι.Ν.Α. Η απάντησή μου είναι όλα όσα σας ανέφερα παραπάνω αλλά θα μπορούσα να είχα απαντήσει με μια δική μου ερώτηση χωρίς να σας κουράζω με όλα αυτά.

Θα ρωτούσα απλά... “*να την ενημερώσω για ποιον ή για ποιους;*”

Ας ενημερωθούν οι όποιοι ενδιαφερόμενοι συμμετέχοντας στις γενικές συνελεύσεις. Για πληροφορίες σχετικά με ημερομηνίες πληρωμών ας απευθυνθούν στο Τμήμα Μισθοδοσίας.

- Όσοι διαθέτουν ακόμα ήθος και αρνούνται να αποδεχθούν την παρούσα κατάσταση κατάργησης της δωρεάν δημόσιας υγείας,
- όσοι δεν αρκούνται στο να είναι θεατές στον βιασμό των εργασιακών τους δικαιωμάτων,
- όσοι αρνούνται να εγκαταλείψουν τα όνειρά τους για ένα καλύτερο αύριο για τους ίδιους και τα παιδιά τους
- όσοι το θεωρούν προσβολή να τους αντιμετωπίζουν σαν άβουλα πειθήνια όντα
- όσοι έχουν την αξιοπρέπεια να απαιτούν αξιοπρεπή μισθοδοσία για την αξιοπρεπή τους εργασία...

Συσπειρωθείτε – Οργανωθείτε - Αγωνιστείτε!